

Můj životopis.

Narodila jsem se v Suchým.
r. 1899. 20. 11.

Tenkrát můj otec sloužil za šafáře u statku Pelikána. Bylo nás 8 dětí 5 chlapců a 3 holky. Já sem byla nejmladší. Moji bratři šli ve školním roce všichni, jak dorostli sloužit po sedlákach pástli dobytek při tom chodili do obecné školi, aby aspoň pro sebe rodnou vydělali. Ot my holky sestra nejstarší se vyučila šít a my dvě mladší jsme ji pomáhali. Maminka byla tkalcovou, měla v kuchyni postavený stav, to vy ňo dnešní děti neznáte. Od rána do večera klepala za tím stavem člunkem hazela na pravo a na levo, jaka bych to dnes vydělá. Tatínek dělal práce zemědělské s 2 voli oral, ráno si přivezl krmení do stáje při tom krmil asi 10 kusů dobytka a 1 krávu kterou jsme si dojili pro naší spotřebu Od 3 let si vše pamatuji, jak sem si s jara krávala před našim bárákem co sem tu namalovala na staré pdi u zahrádky s jedním chlapečkem od sousedů. Zahečárali jsme ve starém hrníčku těsta o blátá a pekli jsme koláče na sluníčku.

To ale dlouho netrvalo, asi dva roky a od 5 let už mě maminka dávala lehčí práce, mýt nádobí pozdiji podlahu a jiné práce kolem tkalcovského stavu. Jak sem začla dělat už přestali mé dětské hračky. Přišla škola.

Do školi sem chodila do Petrovic, pěšky to byla asi jednu a půl hodiny pěšky, bylo to lesem i jsme se někdy báli třeba přišla bouřka prošla a domů daleko. V létě jsme chodili úplně bosi a v zimě v dřevákách které nám dělal tatínek.

ct oblečení vám ani nechci psát jaké bývala chatrné. ani by tomu dnes nikdo neveřil. Co je dnes na světě na přepích jak v ošacení tak i v obuvi. Školní léta utíkala, a když jsem přicházela ze školi už na mě čekala jen práce a pra

Knihu dama číst? to jsme neznali, rodiče říkali, od toho máte školu dama musíte pomáhat abyste se mohli ošatit. Úlohy jsem psala ve škole zapoledne, abych nemusela dama. Nejvíc mě ve škole zajímala mapa na zdi, kde jsme se učili znát, města, řeky, to sem vše uměla z paměti a také všechny básničky z čítanky. Chívala sem přečané vysvědčení poslední samé jedničky.

Když jsem ve 14 letech vyšla školu, rodiče mi také dali učit šít. Otec mi koupil šicí stroj, učila jsem se na horách Matky Boží dva měsíce v zimě celý týden sem tam přestávala a v sobotu jsem šla domů pěšky asi 2 hodiny.

Byla sem slabá a mívala sem špatnou zdravu poslední týden sem se postonala na zápal plic a mé zdraví bylo podlomené.

V ten čas se otec přistěhoval od statkáře na svoji chalupu. Dostal koupit kosek pole a dělala sem z rodiče na malém hospodářství asi 3 hektary pase jsme jenam živořili. Starší sestry se vdali a já sem byla sama z rodič Rok sem šila, a pak přišla válka v r 1914 šití nebylo. Byla válka nebyla ani žádná radost. Mají bratři dva hnet rukovali a manžel sestry. Brzy byli nezvestný padli obá v boji. Měli jsme velký smutek. Nechodila sem celých 5 let nikam k zábavám měla sem jen práci a práci.

V r 1919 přijel náš táta z Ruska,
Byl tam 6 roků, vůbec nepsal a najednou
přijel jako když z padne z nebe. To vám bylo
halo, celem kraji, každému musel vyprávět
co viděl, jak jel přes Ameriku a přes moře.
A všechny jeho zážitky. Jednoho dne nás také přišel
navštívit jako příbuzné, protože, před rokem si vzal můj
bratr jeho sestru. Moje rodiče si ho moc vážili a poslouchali
jsme vyprávění až vlasy vstávali na hlavě co musel zažít
za těch šest let nemocí, byl raněn, bojoval s kamarádama
v legiji za svobodu. Nohu měl rozbitou nemoh už chodit
a bylo jich moc invalidů, tak je vezli domů přes Japonsko a
přes moře do Ameriky a zase přes moře Franciji domů.
Ale co bylo? za týden už přišel k nám zase a hned mi
říkal, že se mně líbím a že si mne vezme.
Já sem nechtěla ani slyšet; vždyť jsem byla neskušená
Ale on se nedal odradit. Šli jsme párkrát k zábavě
kamarádky mi ho záviděli. Ct než uplynul rok, byla
svatba 13 listopadu 1920. Svadba byla velká v Libětiicích
hrála plechová kapela a po obědě se šlo do Přestanic tančit
Pak přišli vánoce a po novém roce jsme chystali, že se
budu stěhovat do Přestanic a tátova sestra k nám.
Ale co se stalo? moje maminka na prostřední svátek
umřela. Na báni hod běhala s okna do okna a říkala:
mě se ňáka moc stýská, ty se odtěhuješ a já se těch
mladých bojím, přeju si umřít a také se jí to
splnilo. Druhý den ji pavila mrtvice v 7 hodin
večer nás vyprovodila mě i tatínka abysme šli do
Přestanic k muzice. Vyprovodila nás před dům a
řekla, tak s pánem Bohem bude se mi ještě po vás
stýskat. Já sem se chtěla vrátit ale ona mi nedala,
že by měl Pepík zlost, že jsme nepřišli

Žašla jsem pro sousedku aby k ní šla a ca
nám říkala. Za hodinu už byl pro nás posel
abysme šli domů, že je matce špatně, už jsme
s ní nemluvili, matrice moskará i srdeční najednou.
Ve 12 hodin naposled vydechla. Ta byla pro mě
první hrozná rána v manželství. Říká se: kadyž pervá
matka zemře všecka, ani stěhovat sem se nemohla
Otec mi nepustil abysme obě najednou odešli.
Čas běžel a přišel březen první jarní den narodil se
mi chlapeček.

To byla největší radost táty že má kluka a ta lidé Pepík po vě říkal. Za týden byli kmotry slavní hody kmotrem byl Kuda s Paříží měl moji sestru muzikant hrál na bas a měl moc rád pivo pila se čtvrtka piva. Když bylo malému 6 neděl tak sem se musela stěhovat do Přestanic. Měli jsme malou hosp máma manželovo byla vdova měla ještě 2 kluky Jenovi by 12 roků a Standovy 14 roků. Ty jsme si museli vzít jako své patit živit a dát oboum řemeslo. Za pok a půl co bylo měli jsme rase kluka Slávu. Tak velikou rodinu živit 7 lidí ke stolu není malá starost. Žili jsme skromě. Práci dost ale málo peněz. Polí jsme měli 3 hektary a pak se parcelovalo dostali jsme 2 hektary louky. Zase přibyla práce a na živobytí bylo málo museli jsme ještě mouku kupovat. Já sem po druhém chlapci moc stonala byla se vysílená od dětí doktorovali jsme ale tenkrát jsme si m seli všechno platit to není jako dnes léčení za darmo. V dvacátém pátem roce jsme přikoupili pole u Řežábk 1 hektar aby bylo více na chlebo tenkrát jsme ho pekli dom každých 14 dní 10 bochníků do dnes u nás ještě tu pec máme. Když přibyla pole museli jsme přistav stodolu a maštal. Byla samé dření. tatínek ráno stáv ve 3 hodiny vozil kamen s borku s meří kde se co dalo d lích pod s kravičkama. V zimě táta chodil do lesa abyom také měli dříví a pak také hrál po nedělích aby aspo něco vyhrál na nejnutnější pár korun.

Při vší práci děti rostli chodili už tři do školi a táta měl starost kam je dáme do vyšší školi když byla u nás jen troj třídka. Ž dočetl se v novinách že přijímaj do státních služeb posloužilí legionáře, tak hledal a jezdil a vzal službu za listonoše.

Nastoupil ve Volíni ale co s chalupou a tak velkou rodinou? Byla znovu starost, malá služba neplně pamětn

my

asi 450Kč měsíčně. Táta se zpočátku dojíždět domů na neděli a vydělal že to k ničemu není. Hledal tam byt a našel já sem dělala domovnic a byt byl slušný na naši rodinu školu měli doma. Chalupu jsme dali do pachtu. Bydleli jsme tam 1 rok ale táta žádal stále a větší plat že za to rodi neuživí, ale jeho postup tam dostat nemoh, tak byl přeložen na jinou pracu kde ho potřebovali. O prázninách jsme se stěhovali do Stáhlav u Plzn. Dva roky uběhli a přibyla nám rodina. Já sem byla tenkrát smutná, ale když sem viděla děti jakou mají radost, že holčičku nemáme, ta patřila ještě do naší rodiny a nejstarší řek. tak vidíš táto teď máš kam dát chalupu. Mi kluci budeme studovat. To se lehk řeklo; ale peněz stále málo na živobytí nestačila. Zase táta žádal jezdil domů pro peníze do zálohny se vypůčit na ošacení a 2 roky uběhli zase jsme se museli stěhovat. Táta dostal místo na hlavním nádra v Plzni měl asi 650Kč měsíčne ale byt nikde nedostal že máme moc dětí, mame byt ale pouze pro nezamanže Tak to schánel v Katerově bydleli jsme na Hornovce konci ulice Bořkavské tam sem chodila nakupovat táta šel pěšky půl hodiny na to nádraží. ct děti také pěšky do Plzně.